

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **KM Beta a. s.**, se sídlem Dolní Valy 3739/4, Hodonín, zast. JUDr. Igorem Andryškem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 120/22, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2016, č. j. JMK 128875/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2018, č. j. 30 A 192/2016 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 9. 2016, č. j. JMK 128875/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bzenec (dále také „prvostupňový správní orgán“ či „stavební úřad“) ze dne 9. 5. 2016, č. j. 16/02739/STAV/STEJ (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž bylo žalobkyni postupem dle § 122 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), zakázáno užívání stavby „*Bzenec – výrobná suchých mlatových směsí*“ na pozemcích p. č. X, X, X, X, X, X, X a X (nyní na pozemcích p. č. X, X a X) v k. ú. X (dále jen „stavba“), neboť stavební úřad dospěl k závěru, že stavba nebyla provedena v souladu s § 119 odst. 2 stavebního zákona.

[2] Žalobkyně dne 21. 3. 2016 požádala o vydání kolaudačního souhlasu na předmětnou stavbu, avšak při závěrečné kontrolní prohlídce dne 28. 4. 2016 bylo zjištěno, že barevné řešení fasád stavby bylo provedeno v rozporu s podmínkami závazného stanoviska Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí (dále také „MěÚ Kyjov“ či „dotčený orgán“) ze dne 2. 2. 2009, č. j. OŽP 4090/09/1201/2009-496 (dále jen „závazné stanovisko“); podmínky tohoto stanoviska přitom byly součástí architektonických podmínek územního rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ze dne 15. 4. 2009, č. j. 0900777/2500/STEJ/STU/002 (dále jen „územní rozhodnutí“). Tento rozpor spočívá ve skutečnosti, že barevnost fasády stavby měla být realizována ve firemních barvách a jejich odstíny voleny jako nevýrazné z důvodu nerušení okolního převážně lesního prostředí (barevné provedení stavby mělo být realizováno podle vizualizace stavby – „*IZO POHLEDY V TERÉNU*“, pořadové č. 8 projektové dokumentace zpracované společností ENVIRMINE, s.r.o., a to v odstínech dvou modrých barev, žluté a sokl červený), což však nebylo respektováno, neboť stavba byla provedena ve (výrazně) červené barvě.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť žalovaný neprokázal, že provedení stavby v červené barvě výrazně ovlivňuje krajinný ráz; stavba totiž vzhledem ke své velikosti bude vždy působit jako dominanta, ať již bude realizována v jakýchkoliv barvách. Závazné stanovisko považovala navíc za obsahově fádňí; dotčený orgán totiž nebyl schopen jednoznačně určit barevné parametry zhotovení povrchu opláštění stavby; jím použité pojmy „tlumené barvy“ a „barvy firemní“ jsou právně neurčitě. Pokud správní orgán znal parametry pro své stanovisko, nic mu nebránilo, aby žalobkyni sdělil konkrétní barevné provedení, vč. sytosti jednotlivých barev. Žalovaný sice tvrdil, že měly být použity firemní barvy, které jsou dle něj pouze žlutá a modrá, avšak již neuvedl, že sokl měl být vyhotoven v červené barvě. Žalobkyně pak měla za to, že barevné provedení stavby nemá žádný vliv na její uvedení do trvalého užívání.

Rozsudek krajského soudu

[4] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 22. 11. 2018, č. j. 30 A 192/2016 – 41 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. Nejprve rekapituloval bohatou procesní historii povolování, realizace a užívání předmětné stavby (srov. odst. [13] napadeného rozsudku). Poukázal přitom, že barevné provedení dané stavby již posuzoval při přezkumu zákonnosti rozhodnutí vydaných v rámci řízení o povolení jejího předčasného užívání, přičemž neshledal žádné důvody, proč by se měl při totožném skutkovém stavu (nezměněné barevné provedení fasády stavby) od svých dříve zaujatých právních názorů odchýlit (srov. rozsudek krajského soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 30 A 78/2016 – 67).

[5] Připomenul, že v závazném stanovisku stanovil dotčený orgán celkem šest podmínek; podle třetí z nich, týkající se barevnosti stavby, přitom měly všechny nové objekty mít podobu ocelové haly opláštěné z tenkého profilovaného plechu ve firemních barvách, jejichž odstíny měly být voleny jako nevýrazné, a to z důvodu nerušení okolního (převážně lesního) prostředí. K námitce žalobkyně týkající se údajně nedostatečného vymezení takové podmínky uvedl, že dotčený orgán reagoval na žalobkyni předloženou konkrétní projektovou dokumentací, podle níž byla stavba navržena ve dvou odstínech modré, se žlutým pruhem a červeným soklem. Pokud jde o výklad užitého pojmu „firemní barvy“, ty dle soudu vyplývají právě z barevného provedení stavby ve schválené projektové dokumentaci; jsou navíc zcela zřetelné i z loga žalobkyně vyobrazeného na jejích písemných podáních učiněných v rámci správního řízení. Krajský soud proto naznal, že závazné stanovisko dotčeného orgánu nelze interpretovat izolovaně, ale v komplexu s celou projektovou dokumentací, jejíž součástí je i vizualizace stavby; ostatně

pokračování

podle první podmínky daného závazného stanoviska musí být stavba provedena v souladu s projektovou dokumentací. Nerespektovala-li žalobkyně tuto dokumentaci a stavbu zhotovila ve výrazně červené barvě, nemůže se s úspěchem dovolávat nekonkrétnosti či nejasnosti vydaného stanoviska; muselo jí totiž být zřejmé, že dotčený orgán souhlasí s realizací stavby v tlumených odstínech modré a žluté barvy. Argumentaci žalobkyně, že nemohla vědět, jaké konkrétní barevné odstíny má zvolit, označil za účelovou.

[6] Krajský soud dále konstatoval, že ochrana krajinného rázu a s ní související barva opláštění stavby povolená dotčeným orgánem byla důležitou okolností při posuzování možného ohrožení životního prostředí jak v rámci řízení o předčasném užívání stavby, tak v řízení o vydání kolaudačního souhlasu. Stavba je totiž lokalizována převážně v lesním prostředí, a to ve vyhlášené ptačí oblasti Doubrava – Strážnické Pomoraví, přičemž další evropsky významné lokality se nacházejí v její blízkosti. Právě k ochraně krajinného rázu podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, přitom vydal dotčený orgán třetí podmínku závazného stanoviska vztahující se k barevnému provedení stavby. Opláštění budov realizované v jiné barvě, než jaké bylo zamýšleno v projektové dokumentaci a následně schváleno v územním řízení, může vést k narušení krajinného rázu, a tím i dalších vztahů v území. Podle odborného prohlášení Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 0089/BRN/2010, přitom zvolené (jasně červené) barevné řešení z hlediska ovlivnění krajiny už tak území vévodící stavbu v jejím dominantním postavení podporuje a zároveň jednoznačně rozšiřuje plochu dotčenou jejím působením, a to včetně území chráněných z hlediska krajinného rázu (přírodní park, chráněná krajinná oblast).

[7] Soud tedy shledal podmínky stanovené v rámci rozhodnutí o umístění stavby dostatečně určité, žalobkyně je však v části týkající se barevného provedení fasády stavby nedodržela. Uzavřel proto, že při posuzování žádosti o vydání kolaudačního souhlasu byly zjištěny takové skutečnosti, na jejichž základě byl stavební úřad povinen vydat rozhodnutí, kterým užívání předmětné stavby zakázal.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejprve doslovně cituje celé odůvodnění napadeného rozsudku. Nesprávné právní posouzení pak spatřuje v názoru krajského soudu, že třetí podmínkou závazného stanoviska jí byla stanovena konkrétní povinnost. Sám krajský soud dle jejího přesvědčení pochybil při popisu, jak měla barevně provést předmětnou stavbu. Všechny nové objekty totiž měly mít podobu ocelové haly opláštěné z tenkého profilovaného plechu ve firemních barvách, jejichž odstíny budou voleny jako nevýrazné, a to z důvodu nerušení okolního prostředí. Pokud krajský soud v napadeném rozsudku pracoval s „nějakou kombinací firemních barev“, považuje stěžovatelka tuto dedukci za zcela nesprávnou, neboť dotčený orgán po ní nepožadoval pouze jím neurčenou kombinaci firemních barev, nýbrž „odstíny těchto firemních barev“, což je zcela něco jiného. Jak je totiž obecně známo, odstínů pouze jedné barvy existuje neskutečné množství, přičemž v kombinaci s dalšími odstíny jiné barvy tato mnohost variant sama o sobě vylučuje možnost reálné splnitelnosti této podmínky. Z její formulace dle stěžovatelky plyne, že dotčený orgán nevěděl, jakou povinnost (ohledně barevné kombinace fasády stavby) jí má uložit, neboť pokud by to věděl, zcela jistě by ji konkrétně stanovil. Dotčený orgán tak ovšem neučinil, protože stěžovatelka tuto svou povinnost neznala; nemohl ji seznat ani krajský soud, který danou podmínku závazného stanoviska zcela nesprávně interpretoval. Stěžovatelka navíc tuto podmínku shledává projevem libovůle dotčeného orgánu, neboť by jí ani při vynaložení veškerého úsilí

nemohla nikdy vyhovět; při jakémkoli vyhotovení odstínů fasády by totiž dotčený orgán mohl namítnout, že takové odstíny, sytost, ani barevnou kombinaci neměl na mysli.

[9] Dále stěžovatelka odkázala na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (dále jen „vrchní soud“) ze dne 25. 2. 1997, č. j. 6 A 139/1994 – 17, které se dle jejího přesvědčení týkalo řešení analogické právní otázky. Zdůraznila přitom pasáž, dle níž sankci za nedodržování podmínek závazného stanoviska lze ukládat pouze tam, kde takové podmínky byly jednoznačně stanoveny formou uložení sankcionovatelné povinnosti správním úřadem. Uzavřela, že v projednávaném případě jí nebyla závazným stanoviskem dotčeného orgánu uložena žádná konkrétní povinnost, neboť odkaz na firemní barvy provedené v nevýrazných odstínech nemůže (stejně jako v odkazovaném případě) splnit podmínku konkrétnosti uložené povinnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka tvrdí kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 122 odst. 4 věta první stavebního zákona, v rozhodném znění, platilo, že „*jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání, nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakazuje; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popř. budoucí uživatel stavby.*“

[14] Dle § 119 odst. 2 stavebního zákona pak „*stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nabraňujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanoviskem nebo závaznými stanovisky, popř. rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu; dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude obrozovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost, anebo životní prostředí.*“

[15] Dotčený orgán (Městský úřad Kyjov, odbor životního prostředí) v závazném stanovisku (ze dne 2. 2. 2009, č. j. OŽP 4090/09/1201/2009 - 496) uvedl, že souhlasné stanovisko uděluje mimo jiné za podmínek „*1) výstavba (stavby) bude provedena dle PD zpracované ENVIRMINÉ spol. s r. o., Žerotínova 1099/21, Ostrava*“ a „*3) všechny nové objekty (kromě vrátnice, která bude zděná) budou mít podobu ocelové baly opláštěné z tenkého profilovaného plechu ve firemních barvách, jejich odstíny budou voleny jako nevýrazné, z důvodu nerušení okolního, převážně lesního prostředí*“, přičemž „*6) Vyšše uvedené podmínky budou splněny v termínu kolaudace stavby*“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).

[16] Stavební úřad (Městský úřad Bzenec) pak v územním rozhodnutí (ze dne 15. 4. 2009, č. j. 0900777/2500/STEJ/STU/002) v rámci architektonických podmínek pod bodem [17] konstatoval, že musejí být dodrženy „*podmínky vlastníků technické infrastruktury a dotčených orgánů státní správy*“, přičemž jejich výčet obsahoval též doslovnou kopii podmínek stanovených ve výše uvedeném závazném stanovisku.

pokračování

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti především tvrdí, že podmínka dotčeného orgánu stanovená v závazném stanovisku (následně převzatá stavebním úřadem do rozhodnutí o umístění stavby) týkající se barevného provedení předmětné stavby není dostatečně určitá (nestanovuje konkrétní povinnost); zavazuje totiž stěžovatelku k vyhotovení fasády stavby v blíže nespecifikované kombinaci nějakých odstínů jejích firemních barev, což však při mnohosti všech v úvahu přicházejících kombinací činí tuto podmínku nespílitelnou.

[18] Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatelky nepřisvědčil, neboť se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že podmínka barevného provedení předmětné stavby formulovaná v rámci rozhodnutí o umístění stavby byla stanovena dostatečně srozumitelně a jasně, neboť „*stanovisko dotčeného orgánu nelze interpretovat izolovaně, ale v komplexu s celou projektovou dokumentací, jejíž součástí je i vizualizace stavby*“, která zcela zjevně nebyla dodržena. Stavební úřad povolil umístění dané stavby za předpokladu, že bude „*oplaštěna z tenkého profilovaného plechu ve firemních barvách, jejich odstíny budou voleny jako nevýrazné*“, je tedy pravdou, že předmětná podmínka závazného stanoviska explicitně nestanoví žádnou konkrétní barvu (určenou specifickým kódovým označením barev), v níž by musela být stavba provedena. Nejvyšší správní soud však považuje za správnou interpretaci krajského soudu, který (v případě vytržení z patřičného kontextu skutečně obecný) pojem „*firemní barvy*“ vyložil v souvislostech daného případu; jednak s ohledem na barevné provedení loga stěžovatelky, především pak ve vztahu k příslušné projektové dokumentaci. Je totiž nezbytné patřičně reflektovat, že podkladem, na jehož základě dotčený orgán své závazné stanovisko vydal, byla stěžovatelkou předložená již schválená projektová dokumentace předmětné stavby. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje (v napadeném rozsudku neuvedenou) skutečnost, že to byla sama stěžovatelka, resp. zhotovitel její projektové dokumentace, kdo v „*Průvodní a souhrnné technické zprávě*“ z listopadu 2008, č. 749-DUR-000, prvně užil označení „*firemní barvy*“, když uvedl, že „*fasáda bude zhotovena z profilovaného plechu v barvách firemního loga v odstínech nerušících okolní prostředí*“. Součástí projektové dokumentace pak byla též vizualizace stavby „*IZO POHLEDY V TERÉNU*“ (pořadové č. 8 projektové dokumentace), která zakresluje předmětnou stavbu do leteckých snímků stávající krajiny. Z ní jasně plyne grafické navržení stavby tak, že naprostá většina jejích k povrchu kolmých ploch je provedena tmavě modrou barvou, přičemž v horní části „*věže*“ je podélný pruh světle žluté barvy (právě tyto plochy jsou přitom vzhledem k dominanci stavby lokalizované v rovinatém terénu viditelné ze širokého okolí); střecha a další přístřešky stavby byly projektovány ve světle modré barvě, sokl při styku budovy s povrchem terénu jako červený. Logo stěžovatelky pak obsahuje kombinaci převažující modré barvy jakožto podkladové plochy a světle žluté barvy tvořící hlavní nápis „*KM Beta*“, příp. je v některých verzích vespod loga červenou barvou uveden doplňující nápis „*nejen střecha na dlouhá léta*“. Toto logo je přitom veřejně prezentované v rámci internetové sítě, navíc koresponduje taktéž se záhlavím listin stěžovatelkou adresovaných správním orgánům (srov. např. odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí prodloužení doby předčasného užívání stavby ze dne 4. 12. 2015). Pokud za této situace dotčený orgán, který (mimo jiné právě z hlediska ochrany krajinného rázu) souhlasil se stěžovatelkou předloženou projektovou dokumentací, fakticky převzal její výrazivo ohledně barevného provedení stavby (tj. termíny „*firemní barvy*“, resp. „*barvy firemního loga*“) do podmínky obsažené ve svém závazném stanovisku, nemůže stěžovatelka úspěšně tvrdit její nezávaznost z důvodů přílišné obecnosti a nesrozumitelnosti. Nejvyšší správní soud má za zřejmé, že z formulace příslušné podmínky závazného stanoviska (buť v souvislosti s předloženou projektovou dokumentací) zcela jednoznačně plyne, že pokud stavba měla být barevně provedena v nevýrazných odstínech „*firemních barev*“ stěžovatelky, jedná se o modrou a žlutou barvu.

[19] Nejvyšší správní soud samozřejmě připouští, že takovouto formulací podmínky závazného stanoviska není naprosto určitě stanoven konkrétní odstín jednotlivých barev. To však nemůže být samo o sobě vadou tohoto správního aktu, neboť žádný právní předpis dotčenému

orgánu nestanoví povinnost (v případě nezbytnosti omezení barevnosti stavebního záměru) určit konkrétní barevné provedení stavby. Naopak dotčený orgán zvolenou formulací dal stěžovatelce jistý „manévrovací“ prostor (představující po praktické stránce jistě benefit při realizaci stavby) ohledně volby konkrétního odstínu „firemních barev“, neboť považoval s ohledem na ochranu krajinného rázu za dostatečné ji omezit pouze stanovením určitých základních barev (tj. modré a žluté). Stěžovatelce lze přisvědčit taktéž v tom, že při šíři celého „barevného spektra“ a taktéž určité míře subjektivního vnímání barev, včetně jejich výraznosti, mohou skutečně označení „nevýrazný odstín modré barvy“ a „nevýrazný odstín žluté barvy“ zahrnovat celou řadu možných konkrétních kódových označení odstínů barev, z nichž si mohla stěžovatelka sama vybrat, neboť dotčený orgán svůj požadavek nestanovil pregnantněji. Pakliže by tedy nyní řešená situace tkvěla například v tom, že stěžovatelka realizovala fasádu předmětné stavby v určitém odstínu modré barvy a stavební úřad (příp. dotčený orgán) by jí na základě své úvahy (založené výlučně na subjektivním vnímání výraznosti jednotlivých barev) shledal za neodpovídající onomu relativně obecnému požadavku „nevýrazný odstín modré barvy“, bylo by skutečně namístě posuzovat, zda daná podmínka neměla být stanovena specifictěji, neboť její neurčitost nemůže jít k tíži stěžovatelky. Je však nezbytné zdůraznit, že nyní projednávaná situace je zásadně odlišná; stěžovatelka totiž provedla celou stavbu v jasně červené barvě. Takto realizovaná stavba je však naprosto zjevně v rozporu s (byť ne zcela konkrétní odstín barvy stanovící) podmínkou závazného stanoviska; nemůže totiž být racionálních pochyb o tom, že (jasně) červená barva není odstínem (nevýrazně) modré či žluté barvy. Další tvrzení stěžovatelky jsou přitom irelevantní. Stavba tedy nebyla provedena v souladu s územním rozhodnutím o umístění stavby, resp. se závazným stanoviskem dotčeného orgánu, pročež stavební úřad zcela v souladu s § 122 odst. 4 věta první stavebního zákona zakázal její užívání.

[20] Jestliže stěžovatelka dále argumentovala rozhodnutím vrchního soudu ze dne 25. 2. 1997, č. j. 6 A 139/1994 – 17, konstatuje Nejvyšší správní soud, že v odkazované věci se jednalo o zásadně odlišnou skutkovou situaci; nadto stěžovatelka v kasační stížnosti parafrázovala pasáže tohoto rozhodnutí způsobem vytrhávajícím je z jejich kontextu. Byť vrchní soud uvedl, že „lze sankci za nedodržování podmínek závazného stanoviska [§ 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči] ukládat jen tam, kde takové podmínky byly jednoznačně stanoveny formou uložení sankcionovatelné povinnosti správním úřadem“, jednalo se o problematiku správního trestání v oblasti ochrany nemovitých kulturních památek, neboť „žalobci byla podle § 35 odst. 1 zákona ČNR č. 20/1987, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 75 000 Kč“, neboť „naplnil skutkovou podstatu § 35 odst. 1, písm. c) a e) porušením § 14 odst. 3 tím, že na východní straně budovy při rekonstrukci fasády byl na omítku z umělého kamene aplikován nátěr s výraznou a nepřirozenou pigmentací, a tím dle vyjádření odborného pracoviště památkového ústavu došlo k svévolné akci provedené laickým způsobem s výsledným efektem trvalého poškození nemovité kulturní památky.“ Navíc vrchní soud tehdy shledal stěžejní nedostatek vydaného závazného stanoviska spočívající v jeho neurčitosti v tom, že „podmínky, za kterých lze práce na obnově kulturní památky provést (§ 14 odst. 3 zákona), (byly) stanoveny pouze odkazem na odborné vyjádření památkového ústavu, a to ve dvojí formě: buď na vyjádření již existující, nebo na výsledky konzultací a porad v budoucnu předpokládaných.“ Na základě výše citovaného je tedy dle Nejvyššího správního soudu zjevné, že stěžovatelkou odkazované rozhodnutí vrchního soudu není pro nyní projednávaný případ nikterak relevantní.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelkou uplatněné kasační námitky, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu